

TRAJA STARÍ MLÁDENCI

KRIVDY MINULOSTI

H. J. BORNEMISZA

H. J. BORNEMISZA

TRAJA STARÍ MLÁDENCI

KRIVDY MINULOSTI

Autor: © H. J. Bornemisza
Korektor: Mgr. Lenka Mondočková
Obálka: © Zuzi Maat
Ilustrácie: © H. J. Bornemisza
Rok vydania: 2022

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

ISBN: 978-80-570-3724-8

www.hjbornemisza.sk
www.facebook.com/h.j.bornemisza
www.instagram.com/h.j.bornemisza

PROLÓG

Pri každom výdychu sa mu od úst vzniesol obláčik bielej pary. Ruky mu brneli až po ramená, a hoci sa mu na čele perlil pot, stále cítil chlad. Na chvíľu sa zastavil a rozhliadol sa okolo seba. Po mestskom cintoríne sa nerozlievala žiadna hmla ako v strašidelných príbehoch. No v mraze akoby stuhol aj čas. Počul len šum mŕtvych listov znášajúcich sa k zemi. Znovu sa pustil do kopania.

Mal by som začať cvičiť, pomyslel si Hugo, keď odhodil ďalší kus hliny. Potreboval sa k truhle dostať čo najskôr a vypadnúť, kým nastane ráno. Lopotil sa s tým už dve hodiny a začala ho zmáhať poriadna únava. Trvalo ďalšie štyri zábery, než hrotom lopaty tupo narazil do dreva.

„Konečne,“ vydýchol si s úľavou a pozrel na sochu anjela pri vedľajšom hrobe. Prísna tvár z kameňa sa naňho dívala ako nemý sudca. Hugo sa len uškrnul. Nezaujímali ho súdy, ktoré nad ním vynášali ľudia, a už vôbec nie sochy.

Znovu sa vrátil k práci. Poriadne zabral, zaprel lopatu medzi dve dosky lacnej rakvy, aby ich vypáčil. Musel to zopakovať trikrát, kým jedna z nich povolila. Väčší otvor nepotreboval. Zohol sa, strčil ruku dovnútra a hľadal nejakú obnaženú časť tela. Onedlho nahmatal krk. Dotkol sa suchej, chladnej kože a obraz pred jeho očami sa takmer okamžite zmenil.

Ocitol sa v parku pred rozpadnutým sídlom Vorhenovcov. Znovu cítil zápach plesnivej omietky. Vošiel do tej prekliatej budovy a nasledoval muža, ktorý neustále cúval hlbšie.

„Nie, nie. Pekne vás prosím, nechajte ma tak. Mám rodinu,“ prosil s rukami zdvihnutými vedľa hlavy. „Nikomu nepoviem, čo ste urobili. Budem ticho ako myška, veď vlastne nič neviem. Odprisahám to, komu len chcete.“

Tentoraz Hugo ignoroval mužove márne prosby o život a sústredil sa na zvuky v pozadí. Začul vrčanie tej odpornej beštie, ktorú držali na reťazi. Vŕzganie zhrdzavených pántov na okeniciach, kroky na starej podlahe. Tie kroky. To bolo ono.

„Ak ťa to poteší, urobím to rýchlo. Mierim veľmi presne,“ vyrušil ho na chvíľu ženský hlas. Dochádzal mu čas, musel sa sústrediť. Vytesnil nasledujúci krik aj mľaskavé zvuky trhania vnútorností. Znovu začul kroky. Ťažké a suchtavé, patrili obeti. Potom ľahšie, patriace tej žene. No ešte niečo. Tiché našľapovanie, ktoré by nepostrehol, ak by pri ňom na chvíľu slabo nezavŕzgala stará podlaha. Hugo sa poriadne započúval. Vydával ich jeden pár nôh? Nie, dva. Kráčali naraz, presne v tom istom rytme.

Hugove myšlienky prerušil ohlušujúci výstrel a zadunenie, keď sa mužovo telo zrútilo na zem. Vypršal mu čas.

Spamätal sa a znovu sa ocitol na mestskom cintoríne. Tentokrát mu však do očí udrelo ostré svetlo a na chvíľu ho oslepilo. Zatiel si tvár a opatrne vykukol z hrobu. Už nebol sám, týčil sa nad ním správca cintorína v sprievode dvoch strážnikov. Rýchlo si nasadil rukavice.

„Hovoril som vám! Vykrádač. Zgerba prašivá. A pozrite na tie jeho oči, určite je opantáný ópium alebo nejakou inou pliahou.“

Skôr než Hugo stihol prehovoriť, strážnici ho zdrapili za ruky a vytiahli hore. Nevšímal si ich. Jediné, čo ho v tej chvíli zaujímalo, boli jeho vlastné myšlienky.

„Vedel som to. Ja som to vedel. Mýlil som sa. Tí skurvysynovia,“ šomral si popod nos.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa ho jeden zo strážnikov. Hugo neodpovedal. Ani naňho nepohliadol. Len sa spokojne usmieval a neprestal, ani keď ho v putách odvádzali na najbližšiu stanicu.

1. KAPITOLA

Je mi to ľúto. Tak veľmi ľúto. Keby som mohla vrátiť čas, všetko by som urobila inak. Nedopustila by som, aby sme sa rozdelili. No teraz je už neskoro nariekať. Onedlho sa pominiem a už nikdy neuvidím Tvoju tvár, ako ani Ty neuvidíš moju. Urobím pre Teba aspoň to posledné, čo môžem. On sa o Teba postará. Bude mojím koncom, ale Tvojím začiatkom.

Z listu Alice Bnewskej.

Nádražie bolo tmavé a malé. Staré koľajnice prerastala tráva, malá prízemná budova bola opustená a okná dávno vytlčené. Vlaková stanica stála na okraji mesta a patrila k areálu Hemtyho továrne, ktorá skrachovala pred vyše päťdesiatimi rokmi. Po pozemkoch a v jej okolí sa pohybovalo osem strážnikov, ktorí na seba občas vzájomne pokrikovali. Noe im nevenoval pozornosť. Dobre vedel, že nič nenájdu. Namiesto toho sa sústredil na mŕtve telo pred sebou a v duchu nadával. Nebol jediný. Vedľa neho stál mladý strážnik a v ruke držal petrolejový lampáš.

Mala to byť tichá štvrť, kde nebudem musieť nič robiť. A teraz toto? Túto robotu som si predstavoval celkom inak, pomyslel si mladík. Čo ak by som tu natrafil na vraha? Alebo na to zviera, čo mu roztrhalo vnútornosti? Iste to bol nejaký besný pes. Alebo líška. Čo ak by ma nakazili? Lieky by boli poriadne drahé.

Noe sa zadíval na jeho nahrbený chrbát a prestrašený pohľad. Na okraji starého chodníka boli zvratky. Mladík naňho ukradomky pozrel. *Ktovie, aký majú plat na Komisariáte. Asi o dosť väčší, keď chodí do roboty takto vyobliekaný.*

Idiot, pomyslel si Noe a stiahol sa zo strážnikovej mysle. Čupol si a napravil si golier naškrobenej košele, ktorý ho omínal na krku. Poriadne si obzrel mŕtvolu muža na zemi. Staré nohavice mal na kolenách vyťahané, topánky vydraté na špičkách, sivý kabát rozopnutý a pod ním roztrhnutú košeľu. Najhoršie bol na tom jeho trup. Roztrhané vnútornosti trčali v zdrapoch von. Ťažko bolo súdiť, ktorý kus tvoril aký orgán. Najdesivejšia však bola nebožtíkova tvár – na perách šialený úsmev a na čele diera po guľke.

„Videli ste už niekedy niečo také?“ spýtal sa ho mladý strážnik.

„Nie,“ zaklamal mu Noe. Pravda bola, že to bolo už tretie telo za posledný mesiac. Každé sa našlo inde, no všetky sa nachádzali na odľahlých miestach bez svedkov.

„Prečo ste sem vlastne išli?“ spýtal sa Noe.

„Videl som svetlo. Myslel som, že sú to decká. Občas sem chodia robiť bordel, behajú kade-tade a neraz ich čosi privalí. Všetko sa tu rozpadá. Veliteľ nám kázal odtiaľto každého vyhnať. No kým som sem pribehol, už tu nikoho nebolo. Teda okrem neho.“

Noe sa postavil a z vrečka na veste vytiahol zlaté hodinky. Rovnaké, ako mali jeho bratia. Zostávala mu polhodina, aby prišiel na otcovu rozlúčku včas. Noe nikdy nemeškal. Vždy sa pripravil dopredu a ani dnes to nebolo inak. Jediné, čo mu ešte mohlo skrížiť plány, bol Hugo.

„Nech telo odvezú do márnice. A vy sa zajtra zastavte na Komisariáte, niekto s vami spíše správu.“

Potom nastúpil do neďaleko stojacej drožky a nechal sa

odviezť k svojmu bytu.

„A dočerta,“ keď sa Hugo pozrel na vreckové hodinky, odpľul si na zem a predlaktím si zotrel krv z kútika úst.

„Čo?“ telnatý krpáň oproti nemu zostal natoľko zaskočený jeho správaním, až mu zabudol zasadiť ďalší úder päšťou, na ktorý sa pôvodne chystal.

„Už som mal byť niekde inde. Zase nestúham.“

Z obitej stoličky stiahol svoj starý ošumelý kabát a rýchlo sa pretláčal zhlukom podnapitých ľudí, ktorí sa tlačili v krčme. Z toho ťažkého vzduchu a neustáleho kriku okolo ho už aj tak začínala bolieť hlava.

„A čo naša stávka?!“ kričal za ním krpáň a snažil sa ho dohnať. Hugo to ignoroval a zmizol medzi ľuďmi ako potkan v kanáloch. Rozhodne nebol najsilnejší, ale vedel sa stratiť. Jeho úzka kostra a nevelké svaly mali predsa len svoje výhody.

Len čo vyšiel na ulicu, zhlboka sa nadýchol. To, čo sa mu dostalo do pľúc, však malo od čerstvého vzduchu poriadne ďaleko. Posledný mesiac takmer stále pršalo a kanalizácia sa čiastočne vyliala na chodníky Norgolu.

„Neznášam toto mesto,“ povzdychol si a rozbehol sa úzkou tmavou uličkou. Postavu ukrytú v tme na rohu, ktorá ho pozorne sledovala, si nevšimol.

Cestu mu osvetľoval len mesiac, čo sa miestami odrážal od kaluží. Na okolí sa stále tmolilo mnoho ľudí, ako to bolo v túto večernú hodinu a v tejto štvrti zvykom. Hugo zahol za roh, potom za ďalší a o niekoľko minút sa už dupot jeho krokov ozýval na vychodených schodoch. Rozrazil dvere na svojom starom podkrovnom byte a sotva lapal

dych. *Mal by som prestať fajčiť*, zamyslel sa, ako to robil vždy, keď bol vystavený nejakej fyzickej aktivite. Znovu pozrel na hodinky. Do Noemovho príchodu mu zostávalo ešte päť minút.

„Ak to nestihnem, určite ma zabije. Nemôžeme predsa meškať na takú významnú udalosť. Na druhej strane otec by sa mojej vražde iste potešil,“ prehovoril do ticha. Rozprávať sa sám so sebou bolo jeho zvykom už od detstva. Možno preto, že len málokedy sa našiel niekto, kto by s ním chcel viesť rozhovor.

Okamžite sa začal prezliekať do nového a poriadne drahého obleku. Natiahol si čierne brokátové rukavice, na ktorých sa kde-tu zaleskol vzor. Bol to práve tento jednoduchý kus odevu, ktorý sa stal neoddeliteľnou súčasťou jeho života.

Onedlho začul klapot konských kopýt. Vykukol z okna a sám pre seba zahvízdal. Jeho najstarší brat stál na ulici, opieral sa o bok luxusného koča a zazeral na každého, kto okolo neho prešiel. V tom momente patrilo na tú ulicu asi ako diamant do chlieva.

Noe pozeral na dvere a v duchu odpočítaval minúty. Napočítal do tristošesťdesiatšesťdesiat, kým sa otvorili. Potom sa zarazil. Jediné, čo vo vchode uvidel, bola Hugova bledá tvár. Všetko ostatné ukrývala temná čerň. Počnúc jeho tmavými vlasmi až po drahé topánky. *Ilar si dal poriadne záležať, keď mu kupoval oblečenie na dnešný večer. Naozaj vyzerá ako smrť*, pomyslel si.

„Noe,“ kývol mu mladší brat na pozdrav a poriadne si prezrel koč. „Ten poslal Ilar?“

„Kto iný? Myslím, že to už trochu preháňa,“ dodal zatrpknuto. Noe vyrastal v presvedčení, že má byť pre bratov vzorom. Najväčší úspech z nich troch však dosiahol Ilar

a on mal pri pohľade naňho neustále pocit, akoby v niečom zlyhal.

„To je možno pravda, ale ani jeden z nás by otcovu rozlúčku nezorganizoval lepšie. A najmä by si to ani jeden z nás nemohol dovoliť.“

Noe Hugovi neodpovedal. Radšej nastúpil do koča a skryl sa pred prvými dažďovými kvapkami.

Natriasali sa po ceste zo zle vydláždených mačacích hláv. Hugo pohladkal mäkkú tkaninu sedadla a usúdil, že v lepšom koči sa ešte nikdy neviezol. Noe v tichosti sedel oproti nemu a hľadel von. Tmu za oknami prerušovali len ostré nárazy dažďa. Hugo spokojne mlčal a dúfal, že im to obom vydrží, až kým nedorazia na miesto. Nestalo sa.

„Čo sa ti stalo?“ spýtal sa Noe a ukázal prstom na jeho bradu.

„Spadol som,“ zaklamal Hugo a pozrel na brata, ktorý si už asi desiatykrát počúchal hlavu vystrihanú príliš nakrátko.

Vyzerá, akoby mal vši, pomyslel si, skôr než sa stihol zastaviť. Noemovi to neuniklo. Skurvení Čítači myšlienok, človek v ich prítomnosti nemá žiadne súkromie, znovu to neustriehol.

„Matka bude zase strachom bez seba. Kedy si vlastne naposledy videl rodičov?“

„Nedávno,“ odvetil Hugo.

„Matka mi povedala, že naposledy ťa videla pred pol rokom.“

„Veď hovorím, že nedávno.“

„Nikdy som nemal vši. Je to praktické,“ dodal Noe do ticha, akoby musel svoj nový strih nejako obhájiť. Hugo len prikývol a na tvári vyčaril nútený úsmev. Nebolo nič horšie než rodinné stretnutia. Usúdil, že najlepšie bude

zmeniť tému.

„Tak ako sa cítiš? Teraz keď sa otec lúči so svojím miestom na Komisariáte?“

Noe sa ako jediný z troch synov rozhodol nasledovať otcove kroky a vydať sa cestou zákona. Koniec koncov mal na to všetky predpoklady. Klamať či zapierať pred Čítačom myšlienok nemalo veľký zmysel.

„Mohol by si sa ku mne pridať. Nieкого ako ty na Komisariáte potrebujeme.“

„Nieкого ako ja?“ *Pekne povedané, braček. Ani to nechceš vysloviť nahlas.*

„Nieкого, kto vidí smrť. Spokojný?“

„A tráviť celý čas zatvorený v márnici alebo na miestach činu? Dotýkať sa jednej mŕtvolky za druhou? Lákavá ponuka, ale musím odmietnuť. Opäť. Prečo sa nesnažíš presvedčiť Ilara, aby s tebou pracoval?“

Prostredný z bratov mal pre Komisariát tiež dobre využiteľné nadanie.

„Skúšal som. Povedal mi, že za takú almužnu robiť nebude. Navyše by mu to vraj zničilo reputáciu.“

„Aj mne by to zničilo reputáciu.“

„Ty žiadnu nemáš. A na rozdiel od Ilara nemáš ani peniaze.“

Koč onedlho zastavil a dvere na ňom sa okamžite otvorili. Dovnútra sa vtlačila hlava lemovaná žiarivou medenou hrivou.

„Tak ako, bračekovci? Dúfam, že vám cesta ubehla rýchlo.“

Sotva to Ilar vyslovil, telo aj myseľ oboch bratov zalial pocit bezbrehej radosti a spokojnosti. Nemohli sa zbaviť prihlúpleho úsmevu, z ktorého ich začínali bolieť kútiky úst.

„Môžeš s tým prestať?“ dožadoval sa Noe, ktorý stále vyzeral ako po nevidane kvalitnej dávke kokaínu.

„Len som chcel pomôcť. Navodiť atmosféru, ako sa hovorí,“ zaklamal Ilar. V skutočnosti to urobil, aby prerušil vzájomné škriepky, ku ktorým došlo takmer vždy, keď sa tí dvaja zdržiavali spolu dlhšie než niekoľko minút. Noe sa už od mala snažil Huga poučovať a vychovávať. A nezatavila ho ani skutočnosť, že Hugo mal už dvadsaťsedem.

„Neznášam, keď to robíš,“ zavrčal Noe a už sa pratal von. Hugo s ním výnimočne súhlasil. Ovplyvňovanie emócií nebolo o nič lepšie než čítanie myšlienok. Oboje ho oberalo o pocit kontroly nad vlastným životom.

Onedlho všetci traja kráčali tmavou alejou a cestu im osvetľovali desiatky lampášov rozvešaných po oboch stranách chodníka.

„Tak ako, Noe? Počul som, že v meste vyčíňajú akési príšery, čo vyžierajú ľuďom vnútornosti,“ začal Ilar zvesela. Dobre vedel, že záhadných úmrtí pribúdalo, znetvorených tiel sa objavilo už osem. Komisariát zatiaľ všetko držal v tajnosti, no Ilar mal svoje uši aj medzi Noemovými kolegami. *Keď sa to prevalí, celé mesto bude hore nohami*, pomyslel si Ilar.

Norgol už dlho nezažil senzáciu v podobe tajomného vraha. Obyvatelia si zvyčajne museli vystačiť s vojнами gangov a s telami rozsekanými na kúsky alebo rozstrieľanými na franforce. A tie už nikoho nenadchýnali. Nebolo na nich nič záhadné.

„Pár besných psov a tradičné vybavovanie si účtov. Nič viac,“ odsekol Noe a Ilarovi bolo jasné, že viac mu brat o svojej práci ani podrobnostiach prípadu nepovie. Už si zvykol. Noe nehovoril veľa o ničom a takmer nikomu. V tom bol podobný ich otcovi.

„Takže žiadne príšery? Škoda,“ odvetil navonok sklamané. „Ten oblek ti svedčí Hugo,“ povedal s hrdosťou a preniesol pozornosť na mladšieho brata, ktorý však nejavil žiadny záujem o rozhovor.

Netrvalo dlho a prišli k trojposchodovej budove s dvomi ozdobnými stĺpmi, pomedzi ktoré sa dvíhalo široké schodisko. Na jeho konci už stáli dvaja strážnici a pedantne kontrolovali každého, kto chcel vojsť. Keď zbadali Noema, úctivo sklonili hlavy.

„Pane,“ odstúpili bokom a nenápadne si prezreli Huga s Ilarom.

„Musí vám tu byť zima, chlapci,“ prehodil žoviálne Ilar.

„Donesiem vám sem aspoň nejaké víno. Tá vlhčina sa zadiera pod kožu,“ pošúchal si ramená zabalené v drahom plášti, ktorý k nemu dozaista žiadnu vlhkosť nepustil. Svojím správaním si okamžite získal ich náklonnosť, obaja sa usmiali popod fúzy a zdvorilo odmietli. Hugovi bolo jasné, že tak urobili len preto, lebo tam bol Noe. Rovnako jasné mu bolo, že Ilar svoj sľub splní a strážnici ponúknutú flášu vypijú do posledného dúška.

Hneď ako vošli do rozľahlej sály s vysokým stropom, oviala ich vôňa tisícov kvetín, ktorá sa miešala so stovkami parfumov a s arómou kvalitného tabaku. Hugo úkosom pozrel na Ilara, ktorý mal na tvári nasadený úsmev číslo osem. Sám pre seba si ich očísloval už ako dieťa. Celkovo ich na bratovi rozlišoval pätnásť.

„Musel si sa poriadne plesnúť po vrecku,“ prehodil potichu Hugo.

„Urobil som, čo bolo v mojich silách, aby otec odišiel, ako sa patrí. Ale nezruinuje ma to, neboj sa.“

„Toho sa vôbec neobávam.“

Netrvalo dlho, kým si ich všimli ostatní hostia. Onedlho

si získali väčšinu pozornosti. Muži sa pozerali na Noemovu statnú postavu a večne zamračenú tvár. Kývali mu hlavou na pozdrav ako starému priateľovi, hoci niektorí ho ani nepoznali. Naopak ženy obracali pozornosť k Ilarovi. K jeho jasným očiam, až prehnane peknej tvári a sebaistému vystupovaniu. A v myšliach určite aj k jeho peniazom. Napokon sa pozreli aj na Huga a všetky úsmevy razom nahradil tichý šepot.

„To je on. Ten Smrtič,“ doliehalo k nemu zo všetkých strán. Hugo sa zahľadel na stenu oproti sebe a kráčal ďalej bez toho, aby komukoľvek opätoval pohľad. Ilar ho so záujmom pozoroval. Bratova bledá tvár, ostré črty tváre, výrazné líčne kosti a chudé telo neboli príkladom typickej mužskej krásy. Ale krásna nebola ani smrť. A predsa zvädzala svojím tajomstvom. Presne ako to robil aj Hugo, hoci si to vôbec neuvedomoval.

„Kde si bol tak dlho? Už som si myslela, že si ma tu nechal samú,“ ozval sa vedľa nich zvodný hlas.

„Ach, drahá, poď, zoznámim ťa,“ prehovoril Ilar a žena sa okamžite chytila jeho predlaktia. Noe aj Hugo pozerali na uhrančivo krásnu blondínu, ktorej šaty obopínali úzky driek. Obom sa im do rozkroku okamžite nahrnula krv a telo im zaplavilo vzrušenie.

Ďalšia Ovplyvňovačka. Dokonalé, pomyslel si Hugo podráždene. Nenávidel, keď na neho niekto bezdôvodne používal svoje schopnosti a Ovplyvňovači to robili zo všetkých najčastejšie. Rozhodol sa, že by si mali skúsiť, aké to je. Dostať niečo, o čo nežiadali.

„Som Hugo, Ilarov mladší brat,“ prehovoril milo a stiahol si rukavicu z pravej ruky. Skôr, než ju stihol Ilar zastaviť, blondína vložila ruku do jeho napriahnutej dlane. Čisto zo zvyku. Prineskoro si uvedomila, komu ju vlastne podáva.